

Laudate Dominum

Az Üllői Katolikus Egyházközség negyedévenként megjelenő lapja. XVIII. évfolyam 1-2. szám

Búcsú Üllőtől
Kovács Kornél 1999-2020

Búcsú Üllőtől

2020. augusztus 1-i hatállyal az örhalmi, hugyagi, csitári, nógrádmarcali és ilinyi egyházközségek plébániai kormányzójává nevezett ki a püspök úr, ami egyben a szeretett egyházközségemtől, Üllőtől való búcsúvételt is jelenti. Ilyenkor bizonyára minden pap lelki szeme előtt elvonulnak azok az események, amelyeket átélt, azok a személyek, akikhez köze volt, illetve azok az örömek, nehézségek, amelyek megédesítették vagy éppen megpróbálták szolgálatának napjait.

En is végiggondoltam ezeket, lélekben újra megélve sok-sok itteni pillanatot, és ezekből szűrtem le az alábbi sorokat, amelyeket rövid fejezetekbe rendeztem, és Bibliát szerető ember lévén mindegyik résznek egy-egy szentírási ígét adtam címül. Talán valamennyit megsejtetnek abból, ami bennem kavarg.

Kezdetben (Ter 1,1)

A kezdetekről annyit, hogy pásztói káplánként 1999 júniusában értesültem üllői plébánossá történt kinevezésemről. A településről semmit nem tudtam, innen senkit nem ismertem, még a néhány hónappal azelőtt elhunyt elődömet, Lipót atyát sem. Első információimat az akkor Pásztón bérnáló főesperes szolgáltatta, aki meghallva dispozióimat elmondta, hogy nem rossz hely az az Üllő, egy mérnökember az egyháztanács elnöke, két fiatal egyetemista lány látja el a kántori szolgálatot, a plébániát az atya - félős ember lévén - riasztóval és védőráccsokkal szerelte fel, ezenkívül pedig van két fürdőszoba (amiről utóbb kiderült, hogy így nem igaz). Viccelődtem is magamban: két fürdőszoba két fiatal hölggyel, kezdetnek tényleg nem rossz.

Természetesen az épületet először rendbe kellett tenni, ezért két hónapon át, amíg a belső munkák folytak, ideiglenesen a monori plébánián kaptam szállást.

Az első benyomások vegyesek voltak. Nagyon jólesett, amikor legelső üllői misémre jövet beléptem a templomkertbe, és azt láttam, hogy néhány kedves lélek egy „Isten hozta!” feliratú transzparenst próbál rögzíteni. Jó volt találkozni ezekkel a lelkes, mosolygós fiatalokkal. A következő hetek már kevesebb derűs pillanatot hoztak, mert azzal szembesültem, hogy az egyházközség élete - finoman fogalmazva - hogy némi kívánnivalót, a templom állapota siralmas, és az elmúlt évek pénzkezelése pedig milliós nagyságrendű problémát vet fel.

Ezeket azonban igyekeztem megoldandó kihívásként megélni, és Isten segítségével sikerült is mindegyikben előrelépni.

Az Úr így szólt Mózeshez: Vegyétek számba az egész közösséget... (Szám 1,2)

A továbbiakban megpróbálok én is egy kis számadást nyújtani, tudva azt, hogy a száraz, mennyiségi adatok csak kis mértékben reprezentálják a valós életet, amelynek minőségi megítélése elsősorban az Isten dolga. Szeretném ezeket a számokat úgy felsorakoztatni, hogy közülük semmit se tulajdonítsak a magam érdemének, inkább mindent a Teremtőnek köszönjek meg, aki erőt adott az elvégzésükhöz, továbbá hálás legyek mindazoknak, akik munkában segítségemre voltak. Az adatok másik egyházközségemet, Mendét nem számítva csak Üllőre vonatkoznak.

1295 keresztelezés, 7390 szentmise, 1710 temetés, 5280 hittanóra, 227 esküvő, 44 nyári tábor, legalább 100 látogatás a Petőfi utcai Idősek Otthonában, és ki tudja, hány ezer kilométernyi út az egyházközségi, ifi hittanos és egyéb csoportos kirándulások során, de biztos, hogy többbezer nagyságrendű a gyóntatások száma is.

A összejöveteli alkalmak, vagyis a házasságok, az ifjúsági hittan, a felnőtt imacsoportok, a katekumenátus, a bibliaórák, valamint jegyesfelkészítések, keresztelezési oktatások és más rendezvények, pl. lelkinapok, biciklitúrák stb. számát nem jegyeztem, de ez nem is lényeges, örülök, hogy mindezek részese lehettem.

Az első szeretet (Jel 2,4)

Plébánosként ez volt az első egyházközségem. Szándékosan nem azt írom, hogy kezdeti állomásom vagy szolgálati helyem, mert ezt nem egy személytelen bázisként fogtam fel, hanem mint egy nagy családot, mint egy jókora közösséget, amelyet bárhová vessen a Gondviselés, elfelejteni nem fogok. Úgy van ezzel az ember, mint az első igazi, nagy szerelemmel, lehet, hogy újak követik, és nem abból fakad majd a házassága, életéből kitörölni mégsem tudja, nyomai megmaradnak. En sem fogom sosem elfelejteni egyházközségünket, és abban is biztos vagyok, hogy mindig nagyot dobban majd a szívem, ha Üllőről hallok.

Emésztett a buzgóság házadért, Istenem (Ps 69,10)

Már említettem, hogy a kezdetek kezdetén szemet szűrt templomunk állapota, melynek rendbetétele túl nagy kihívásnak tűnt. Négymillió forintot örökölttem elődömtől, ám a problémák megoldása nagyságrendekkel többet igényelt, hiszen bő 150 milliót kellett az évek során előteremteni, és az Isten házára költeni. Mégis sikerült. A teljes tető és tartószerkezetének cseréje, az épület statikai megerősítése mind az oszlopok alácölöpözésével, mind pedig a falvarrás technikájával, külső és belső festés a szükséges restaurátori munkákkal, az elektromos rendszer megújítása, a színes ablakok egyenként másfél milliós renoválása, és az egyéb kisebb munkák elvégeztettek.

A sátán akadályoztató tevékenységét jócskán volt alkalmam meg tapasztalni, mert a Műemlékvédelmi Hivatal bizonyára jó szándékú, ám állandó kekeckedései, melyek még egy szög beverését is drága kiviteli tervek készítéséhez és engedélyek beszerzéséhez kötötték, igen-igen próbára tették az ember türelmét. Volt rá példa, hogy a hosszú engedélyeztetési procedúra miatt egy egész évet csúszott a kivitelezés megkezdése. Máskor a pénz fogyott el, és az utolsó, többmilliós részletet csak úgy tudtam kifizetni, hogy családi berkekből kölcsönt kellett kérnem. Aztán időközben az egyik tervezőnk váratlanul meghalt, majd a külső felújításkor a kivitelező esett le az állványzatról mindkét kezét törve, de nem folytatom, mi mindennel próbálkozott még az ördög, mert a lényeg, hogy meggátolni nem tudta templomunk megszépülését. Az igenis elkészült Isten dicsőségére és a közösség javára.

Kétségtelen, hogy a plébánia épülete is megérdemelné egy renoválást, de úgy gondoltam, első az Isten háza, második helyen áll a közösségi ház, és csak ezután következhet a pap lakása.

Én, János, testvéretek Jézusban (...) az Úr napján elragadtatásba estem (Jel 1,9-10)

Ez a nagyszerű esemény egy vasárnapi misén történt az apostollal. Én magam is kiemelten szerettem a hétvégi liturgiákat, amikor a leghatalmasabb közösség volt jelen, Istentől az angyalokon át katolikus egyházközségünk aprajával és nagyjával bezárólag. Nem meglepő, hogy egy-egy ilyen misén olykor hosszú percekre engem is átjárt ez az elragadtatásszerű állapot. Nem is cseréltem volna el semmiért ezeket az alkalmakat, ráadásul az volt az elvem, hogy egy plébános a vasárnapi miséket mindig maga celebrálja, és ne helyettesel oldja meg azt.

Pedig néha nagy volt a kísértés, például amikor egyik paptársam elfoglaltsága miatt felajánlotta, hogy elmehetek helyette a Szentföldre egy zárandokcsoport mellé lelkipáternek, és mindezt teljesen ingyen. Tehát mindent kifizetnek helyettem, az izraeli repülőutat, szállást, étkezést, csak végezzem a lelki szolgálatot. Ám ez többnapos, sőt egy hétvégét is magába foglaló kiruccanás lett volna, ami miatt hittanórákat, keresztelest és vasárnapi miséket kellett volna lemondanom, esetleg helyettesel megoldanom, ezért azt mondtam, bár szerfölött csalogató az ajánlat, én inkább szerettem üllői közösségemet választom.

Talán nem öncélú érzélgősség megvallanom: igen, valóban ilyen erősen ragaszkodtam egyházközségünkhöz.

Fiaim, már csak rövid ideig vagyok veletek. (Jn 13,33)

2019 novemberében ért a szívbe markoló, váratlan döntés, hogy a püspök 2020. január 15-i hatállyal Kisterenyére helyez plébánosnak, az ottani súlyos problémákból pedig a helyi atyát kimenti és Üllőre teszi. Torkomat szorongató fájdalommal kezdtem a költözés előkészítését, de a Jóisten könyörületessége folytán egy valóságos csoda következett be. Egyeztettem főpásztorunkkal, hogy miért nem szerencsés ez a csere (folyamatban van a legalább 60 milliós közösségi ház építése, a temetőbővítés, a katekumenátus stb, továbbá az egyéb személyes érvek), sőt miután ezt kihirdettem a misén, a hívek rögtön megmozdultak, és 2-3 nap alatt jóval több, mint félezer támogató aláírást gyűjtöttek össze, a város vezetése is tett lépéseket, ami arra indította püspökünket, hogy visszavonja a dispoziíciót, amit ezúton is köszönök neki, az egyházközség tagjainak, és mindenekelőtt a Mennyei Atyának. S bár a szokásos augusztusi elhelyezési hullám engem is érinteni fog - jelezte főpásztorunk -, mégis határtalanul örültem, hogy a családomként szeretett közösségben szolgálhattam még fél évet.

Dávid ezt mondta Salamonnak, „Fiam, nekem magamnak volt szándékomban, hogy házat építsek az Úr, az én Istenem nevének, de az Úr szótát intézett hozzám: Ne te építs házat nevemnek, hanem fiad, Salamon tegye ezt. (1Krn 22,7kk.)

A tavalyi év végén - legalábbis amíg érvényben volt a kisterenyei kinevezés - ugyanezt éltem meg a plébániai közösségi házzal kapcsolatban. A sok-sok előkészítő munka és a szükséges pénz előteremtése után, amikor célegyenesbe kerültünk, váratlanul ért a püspöki döntés, hogy új szolgálati helyre kell költöznöm. Mintha az idézett bibliai mondat aktualizálódott volna: Ne te vidd végbe az építkezést, hanem utódod, az új plébános.

Amikor kértem püspök atyánkat, hogy halasszuk el a dispoziíciót, hadd vihessem végbe a megkezdett nagy művet, nem a gyümölcsöt akartam learatni, hanem csak a munkát derekasán elvégezni.

Azokban a kritikus hetekben sokszor eszembe jutott a Szentírásból Dávid király, aki ezt mondta: "Nézd, saját szegénységemből félre tudtam tenni az Úr háza számára százezer aranytalentumot, egymillió ezüsttalentumot, és annyi vasat és bronzot, hogy meg sem lehet mérni. Fát és követ is szereztem, de még te is tehetsz hozzájuk. Mesteremberek is nagy számban állnak rendelkezésedre: kőművesek, ácsok és mindenféle művészetben jártas számtalan ember, akik meg tudják munkálni az aranyat, az ezüstöt, a bronzot és a vasat. Rajta hát, láss hozzá és legyen veled az Úr."

Igen, én is megpróbáltam - a hívek hathatós segítségével - előteremteni a pénzt, az építőanyagot, a kivitelezőt, aztán megtörtént a csoda, maradhattam még pár hónapot, és Dávid királytól eltérően legalább azt megélhettem, hogy a ház földem alá került.

Akinek van, annak még adnak, hogy bőségesen legyen neki (Mt 13, 12)

2010 júniusában felhívott Beer Miklós püspök atya és megkérdezte, hogy mivel Mendén a felmerült problémák miatt elhelyezi a plébánost, nem vállalnám-e el még azt az egyházközséget is. Mivel az egyházban a szolgálat és az engedelmség a legfőbb szempontok közé tartozik, természetesen igent mondtam.

Ez a döntés nyilván valamelyest nehezítette az üllői hitéletet, hiszen a vasárnapi misék időpontját módosítani volt szükséges, olykor egyéb mendei eseményekhez is alkalmazkodni kellett az egybeesés miatt, és kevesebb energiám maradt az itteni helytállásra. Ezúton is köszönöm a türelmet és a megértést.

Ezt a két erényt egyébként Mendén bőségesen gyakorolhattam, mert az első hónapok, évek robbanás közeli helyzetet előidéző - megörökölt - személyi, anyagi és intézményi gondjai komoly fejtörést okoztak.

Ám hála a Mindenhatónak és köszönet az ottani jólelkű segítőknek, sikerült ezeket megoldani, a plébániát felújítani, templomunkat kívül-belül renoválni, bár az új szentély kialakítása még folyamatban van.

A tulajdonunkban lévő, egyházi fenntartású Idősek Otthonába is szívesen jártam be, és sokat tanultam életük utolsó szakaszát ott töltő öregeinktől.

S hogy egyformán igyekeztem szeretni a két közösséget, jól mutatja az a tény, hogy beszélgetés közben Üllőn többször véletlenül Mendét mondtam, máskor pedig Mendét kevertem össze Üllővel, jelezve, hogy nem akarok

különbséget tenni a két gyülekezet között, miközben tudtam, hogy más értékeket mutat fel az egyik, mint a másik.

Ő (Krisztus) némelyeket apostollá, másokat prófétává, ismét másokat evangélistává, pásztorrá és tanítóvá tett, hogy szolgálatuk betöltésére neveljék a szenteket, és fölépítsék Krisztus testét (ti. az egyházat) (Ef 4, 11-12)

Legnagyobb örömeim közé tartozott, amikor jó néhányan felismerték az isteni hívó szót, amely arra indította őket, hogy templomunk, plébániánk aktív tagjai legyenek, és karizmáinknak megfelelően szolgálatot vállaljanak közösségünkért. Egy-egy ilyen hivatás megszületésekor, pláne ha azt hosszabb érlelődés, habozás, úgymond vajdás előzte meg, hasonló boldogságot éreztem, mint amikor valaki szülővé válik. Ezt többször is átélhettem, pl. amikor kántori, akolitusi, közösségsszervezői és -vezetői szolgálatot vállaltak embereink, amikor énekkarok, táborok, gyermekprogramok, lelkeségi napok, egyházközségi újság, karitás stb. szerveződtek.

Nagyon köszönöm minden lelkesen szolgáló csapattagunknak, hogy időt, energiát, áldozatot nem sajnálva segítségemre volt Krisztus egyházának építésében, és bízom abban, hogy az új plébánost még nagyobb számban veszik majd körül, mert annál erősebb egy egyházközség, minél többen és elkötelezettebben vállalják az Úr szolgálatát.

Elmenvén tanítsatok... (Mt 28,19)

Többször megkérdezték már, mit élvezek a papi szolgálatban a legjobban. A lelkipásztorkodás minden feladatát szívesen csinálom, de szívemhez legközelebb a tanítás áll, mégpedig annak minden formája: iskolai hittan, felnőtt katekumenátus, bibliaóra, prédikáció stb.

Ennek kapcsán mosolyogva emlékszem vissza papnövendék koromra, amikor az esztergomi Teológián végzősként kaptam egy ajánlatot: az egyházmegye finanszírozásában, posztgraduális képzés keretében egy római egyetemre mehetek továbbtanulni. Rövid gondolkodás után azonban úgy döntöttem, nem élek a lehetőséggel, mert nem akarok katedrán álló teológia tanár lenni, egyszerű pap viszont annál inkább. Természetesen az oktatás szeretete megmaradt bennem, és az említett módokon igyekszem a tőlem telhető szinten gyakorolni, annál is inkább, mert a József Attila-i program mindig szemem előtt lebeg: "népemet fogom nem középiskolás fokon tanítani".

Legyetek egymás iránt jóindulatúak, könyörületesek, és bocsássatok meg egymásnak, amint Isten is megbocsátott nektek Krisztusban. (Ef 4,32)

Pál apostol szavai alapján kérek alázatosan bocsánatot hibáimért, vétkeimért, amelyekkel bárkinek - még ha akaratom ellenére is - bánatot, fájdalmat okoztam. A prédikációkban elhangzó erőteljes mondatok, olykor nem kellő odafigyelés a másik emberre, mulasztások, kevés áldozathozatal, és bizonyára még jó néhány vád megfogalmazható ellenem. Ha ez így volt, nem mentegetőzőm, inkább őszintén bánom bűneimet, és kérek rájuk bocsánatot.

Szándékosan nem elnézést remélek, hanem bocsánatot, mint ahogy Isten sem csupán elnéz vétkeink felett, meghagyva bennünk azokat, hanem valóban megbocsát, azaz kitörli belőlünk a bűnt.

Valahányszor rátok gondolok, hálát adok Istenemnek, és mindig, minden imádságomban örömmel emlékezem meg rólatok, mindnyájatokról (Fil 1,3-4)

Pál apostol az első évszázad derekán, az ötvenes esztendőkből írja e sorokat a filippieknek, én 2020-ban az üllőieknek. Bizonyos, hogy akarva-akaratlanul sokszor felidéződnek majd bennem a vasárnapi liturgiák figyelmes, imádságra hangolt hívei, ministránsaink igyekezete, a nagy ünnepek csodái, melyekhez kántoraink, valamint gyermek- és felnőttkórusunk színvonalasan hozzájárultak, továbbá a hittanórák és a nyári táborok vidám diákserege.

Idős és fiatal, egyedülálló és családos, buzgó katolikus és templomot hanyagoló egyaránt a szívemben lesz, hiszen lelkipásztorként mindannyiukért felelős voltam, vagyok Isten előtt.

De éppígy szívesen gondolok majd vissza nem katolikus, de ökumenikus elkötelezettségű üllői protestáns hittestvéreinkre is, akiknek lelkészeivel kifejezetten jó viszonyt ápolunk.

Ezenkívül viszem a lelkemben azokat is, akikről a több mint másfél ezer üllői temetési szolgálatom során el kellett búcsúznunk, s bár nem mindenkit ismertem személyesen, mégis úgy imádkoztam értük, mint aki felelős túlvilági sorsukért.

Szent Pál megígérte szeretett egyházközségének, hogy minden imádságában megemlékezik róluk, én is fogok rendszeresen fohászkodni Üllőért, egyben kérem a testvérek imáját, hogy bárhová vessen is az élet, mindig hűséges szolgálója maradjon a Mindenhatónak. Egy régi, szép keresztény jókívánság szavait alkalmazva: Oremus pro invicem! Imádkozzunk egymásért!

Leginkább az a mondása fáj nekik, hogy többé nem fogják viszontlátni. (ApCsel 20,38)

Ezt az efézusi egyház presbitereiről írja a Biblia, miután Szent Pál végleg elköszönt tőlük. Nagy fájdalomra, az apostoléhoz hasonló választ kell adnom azoknak, akik az utóbbi időben megkérdezték, hogy legalább alkalmanként visszajövk-e Üllőre.

Sajnos ezt nem tehetem. Egyrészt, mert van egyházunknak egy íratlan szabálya, mely szerint, ha egy papot elhelyeztek, többé ne vállaljon ott szolgálatot, vegye tudomásul, hogy már nem oda tartozik, és visszajárkálásával ne nehezítse meg utóda helyzetét, akit talán még nem fogadtak el.

Ezenkívül van egy másik, igen súlyos oka annak, hogy többé nem térhetek vissza: úgy érzem, akkor megszakadna a szívem a fájdalomtól. Nem képletesen, hanem valóságosan.

Aki a kicsiben hű, az a nagyban is hű. Aki a kicsiben hűtlen, az hűtlen a nagyban is (Lk 16,10)

Bevallom, nagyon megdöbbenett, hogy püspökünk az egyházmegye legkisebb településeiből válogatott számomra, hiszen ezek az alig életképes, néhány száz fős, többnyire iskola nélküli aprófalvak a hétköznapiakban már nem nagyon igényelnek papot. Vasárnaponként viszont muszáj mind az ötben szentmisét tartani, mert még az egyik helyen húsz, a másikon pedig negyven emberrel végzett liturgiákat sem lehet összevonni, ugyanis nem hajlandók átmenni egymás falujába. Az üllői élet után ezt kifejezetten zuhanásként és nehéz keresztútként, már-már száműzetésként tudom egyelőre felfogni.

Jézus szavaival igyekszem vigasztalódni: "Aki a kicsiben hű, az a nagyban is hű. Aki a kicsiben hűtlen, az hűtlen a nagyban is".

Reménységgel teli jövőt szánok nektek (Jer 29, 11)

Az eddig leírtak a huszonegy esztendőnyi múltat jelentik, amit lezárt a keserves búcsú. Van azonban egy nagyon jó hírem. Isten olyan jövőt szán nekünk a mennyek országában, amelyben már nem lesz elköszönés, eltávozás, elszakadás, de lesz örökké tartó, elmondhatatlanul boldog szeretetközösség a Szentháromsággal és egymással. Ennek a biztos és szilárd reményében köszönök el nagy családomtól, drága üllői egyházközségemtől. Isten kegyelmét felhasználva éljünk tehát úgy, hogy mindannyiunk számára egyszer majd valósággá válhasson az ígéret: folytatás következik.

Dicsőség az Atyának és a Fiúnak és a Szentléleknek, miképpen kezdetben vala, most és mindörökkön örökké. Amen.

Kovács Kornél
egykori üllői plébános

Megemlékezés Kenyeres Lajos atyáról

1958. február 28-án, Martfűn egy halászszerber találta meg az egy évvel korábban meggyilkolt Kenyeres Lajos atya holttestét az áradó Tiszában.

Halálának évfordulóján ismét megemlékeztünk egykori üllői lelkipásztorunkról, megkoszorúzva emléktábláját.

Kenyeres Lajos 1908. január 3-án egy harangozó fiaként született Rákóczi falván. Középiskolai tanulmányait a szolnoki Állami Főgimnáziumban végezte. Érettségi után a váci Hittudományi Főiskolára nyert felvételt. 1930-ban Vácott szentelték pappá. Káplán és hitoktató volt Üllőn, Szentes-Fábián-sebestyénn, Újpesten, Hatvan-Belvárosban, Valkón, Csépan, Cegléden, Tiszakürtön, Kiskundorozsmán és Pesterzsébeten. 1946-ban került Tiszavárkonyba plébánosként, így családjához is közelebb került, hiszen szülőfaluja, Rákóczi falva Várkonyal átellenben, a Tisza túlsó partján fekszik. Szerteágazó lelkipásztori tevékenységének súlypontja a fiatalok nevelése volt, nyomtatásban jelentek meg prédikációi, az ifjúsághoz szóló buzdításai. Hittankönyveket írt a népiskolák VII. és VIII. osztályos tanulói számára. Bátor, szokimondó ember volt.

27 év papi szolgálatából, írásából, hittankönyveiből egy buzgó pap alakja rajzolódik ki, aki tanított, nevelt.

Röpiratokban foglalkozott a jövő kérdéseivel, levelet írt többek közt a Petőfi Körnek, de írt Jurij Andropovnak (1956-ban a Szovjetunió magyarországi nagykövete, később a SZU első pártfőtitkára) is. A levél ismerői szerint felhívta Andropov figyelmét arra, hogy a magyar parasztságtól idegen a „kolhozosítás szelleme”, pláne ha erőszakkal akarják rákényszeríteni. Kádár Jánoshoz írt levelei a békéért való kiállást hirdetik, van

köztük, ami a sajtószabadság megvalósíthatóságáról szól.

Élete utolsó napján gyerekeknek tartott hittanórát. Miután végzett, kerékpárjával a gáton indult el hazafelé, a tiszavárkonyi plébániára.

Egy kifeszített drótkötélben azonban elesett. Fel sem eszmélhetett, már hatan-heten verték. Esélye sem volt a védekezésre.

Mivel nem halt meg azonnal, ezért tarkón lötték, holttestét beásták a Tisza partjába, biciklijét bedobták a folyóba. Pár nap múlva a járművet megtalálta a gátőr, a meggyilkolt atya viszont sokáig nem került elő.

A köznyelv tudni vélte, hogy a regnáló hatalom keze tüntette őt el, miután a pap a miséken, a hittanórákon is élesen bírálta a rendszert.

Sokáig azt híresztelték, a plébános disszidált, azért tűnt el. Az atya megtalálása azonban zavarta a róla felállított hazugságképet, így a holttestet hamar Budapestre szállították.

Kenyeres Lajost végül szűk körben, szinte titokban temettethette el a család Rákóczi falván.

Dr. Beer Miklós püspök vezetésével 2 éve Martfűn Kenyeres Lajos atya boldoggá avatásáért imádkoztak. A püspök atya a következőket mondta:

„Szükségünk van igaz emberekre, szükségünk van útjelzőkre az életutunkon, olyanokra, akik Jézus Krisztus útját a saját életük bizonyágtételével jelölik ki újra és erősítik meg. Kenyeres Lajos plébános úrra úgy emlékezünk, mint aki a híveiért vállalta a vértanúhalált. Nincs annál nagyobb szeretet, mint amikor valaki feláldozza az életét a testvéreiért. Ezt a jézusi szeretetet, ezt a mindhalálig áldozatot vállaló szeretetet akarjuk szívünkbe engedni, szívünkbe fogadni és eszerint élni!”

Zentai István

"Kiáltottak az Úrhoz, az igazak, és meghallgatta őket, és minden szorongatásból kimentette őket."

Zsolt 34,18

Közösségi események a közelmúltból

Mivel a hosszú járványidőszak nem tette lehetővé újságunk negyedéves megjelenését, egyes történetekről csak most tudunk beszámolni, ám ezt friss emlékezettel tesszük, mert az idő múlása nem mosta el az eleven élményeket.

A férfikör Mendén

Még tavaly, a tél beköszöntével a férfi imakör tagjaival Mendére ruccantunk át, hogy viszonyozzuk az ottaniak nálunk tett nyári látogatását. A találkozás természetesen a legfontosabbal, imádsággal kezdődött, meglepően szép összhangban zengett a zsoltosma, majd a lélek táplálását követően a test is magkapta a magáét.

A mendei közösség igazi férfiembernek való meglepetéssel várt minket: borkóstolóval készült. Pontosabban meghívta a helyi származású, országos híré borszakértőt, Fabók Mihályt, az Örökös Magyar Sommelier Bajnok cím tulajdonosát, aki 2004 és 2006 között sorozatban háromszor egymás után nyert ezen a megmérettetésen.

Valóban kitüntetés volt számunkra, hogy a rangos a Gundel Étterem vezető pohárnokaként nem dúsgazdag ingyenceknek, hanem szerény csapatuknak mutatta be tudományának érdekességeit, sőt kulisszatitkait. Ismertetését remek humorral fűszerezve elárulta, hogy első szakmai tapasztalatait akkor szerezte, amikor gyerekkorában a templomban ministrált, és ő vitte ki a misebort meg a vizet.

Játékos formában, toroköblögetéssel egybekötve kellett kitalálni az általa hozott négy-ötféle bor paramétereit: a nemes nedű nevét, fajtáját, évjáratát ill. származási helyét, mindezt pontozva, hogy győztest hirdethessünk.

Széleskörű tudása révén olyan ismereteket szerezhettünk e fenséges italokról, amelyeket szájtátva hallgattunk, felismerve, hogy a borkultúrában még van pótolnivalónk.

A feleségek által sült pogácsákra jól csúszott a szőlő leve, minden egyes pohárürítéssel emelkedett a hangulat, de a mértékletesség erényét szem előtt tartva töltöttük ezt a néhány mendei órát.

Nekem pedig, bár a sör felé hajlok, az említett este után be kellett látnom, hogy bibliai ősatyánk, Noé nem kis áldást közvetített, amikor a földön elkezdte a szőlő telepítését.

Kovács Kornél

Karitás bál ismét a közösségi házért

Karitás Csoportunk idei évi első nagyobb megmozdulása egy jótékonyági bál szervezése és lebonyolítása volt, amelynek célja a közösségi ház építésének a támogatása.

Mi, szervezők abban egyetértettünk, hogy aki eljött, bizonyára nem bánta meg, a jó hangulatú éjszakán kicsi és nagy egyaránt talált magának megfelelő szórakozási lehetőséget. Plébánosunk, Kornél atya rövid beszéde után az Üllői Kenderes Hagyományörző Egyesület igényes műsora nyitotta meg a rendezvényt, amit ezúton is szeretnénk megköszöni nekik.

Mindezekért persze elsősorban Istennek adunk hálát, aki áldásában részesítette ezt a remek estét, mind hangulatában, mind az anyagiak tekintetében; hiszen több mint fél millió forintot, egészen pontosan 530 000 Ft.-ot sikerült összegyűjtenünk, ami átadásra került a közösségi ház építéséhez.

De a hálaadást itt nem fejezhetjük be, úgy érezzük szinte az egész egyházközség megmozdult, mindenki hozott, vagy tett valamit. Nem lehetünk eléggé hálásak azért, hogy ki-ki hozzájárva, amire lehetősége volt, egymást támogatva tudtunk együtt dolgozni és örülni mindennek. Példaértékű összefogás volt, és bízunk benne, hogy ebben az évben nem is az utolsó. Köszönet ezért mindenkinek!

Nagy boldogság tölthet el mindannyiunkat, hogy egy ilyen közösség tagjai lehetünk.

Végül örömmel számolhatok be arról is, hogy a kialakult pandémiás helyzet ellenére is készítettünk 30 darab csomagot a nagybőjti időszakban, amik húsvét előtt kiszállításra kerültek a nehezebb sorsú családokhoz.

Vida Bernadett

Assisi Szent Ferenc nyomdokán

A házasság közösség lelkigyakorlata Leányfalun

A házasság közösség szokásos éves lelkigyakorlatáról szóló beszámolóink elején a témáról ad egy rövid összefoglalót Bakosné Szecsei Ildikó, míg a második felében Rauscherné Horváth Gyöngy ír élményeiről, benyomásairól.

A fő téma Assisi Szent Ferenc volt, az ő személyéről, életéről, életútjáról, hitéről, tanításáról szólt a két nap. Az ő gondolatai mentén haladva kerültünk egyre közelebb Istenhez, és értettünk meg a teremtett világból annyit, amennyit fel tudtunk fogni és el tudtunk hozni magunkkal.

Assisi Szent Ferenc a mai ember számára példa, lelkivezető. Lehetne mai nyelven mondani: lényegében mentálhigiénés segítő szakember.

Gondolatai, meglátásai örök érvényűek, mert a mai ember alapproblémáira is érvényesek. Olyan, mint a Biblia. Soha nem megy ki a divatból, és mindig előttünk jár. Fontos gondolatként azt mondja: „mindenben az áldást meglátni”, „kiengesztelődni Istennel, embertársainkkal, önmagunkkal és a halállal”.

Szent Ferenc barlangokba vonult vissza időszakosan remeteségbe, hogy elmélkedjen. Akaratlanul is eszembe jut az elmúlt pár hónap, a pandémiás időszak. Milyen jó volt visszavonulni, csendben lenni, elmélkedni, magunkban lenni, minden világi zaj nélkül. A remeteség vagy a pandémiás időszak nem eltékozolt idő, hanem lehetőség arra, hogy minőségileg találkozzon az ember önmagával és Istennel.

Ferenc 1223-ban Betlehemet állíttatott Greccio-ban hogy valóságosan megélhessék a Karácsony hit-titkát. A szentek zsenialitásával élte meg és hirdette Isten szeretetét, hozta lázba az egész falut. Velita Jánost kérte meg, hogy készítsen elő számára mindent, és ő habozás nélkül meg is tette azt. Milyen jó, hogy volt körülötte ilyen ember, és milyen jó, hogy most is vannak az egyház szolgálatában ilyen emberek. Greccio új Betlehemmé vált, olyan erővel élték át az emberek Jézus születését. A jászol helyén ma templom emelkedik, ahol a világon egyedülállóan minden nap karácsonyi misét lehet bemutatni. Azt gondolom, jó lenne megteremteni a magunk és közösségünk Greccio hangulatát saját környezetünkben.

Következő nagy fejezetünk a tanításban a stigmatizáció. Ferenc a napfelkelésben így imádkozott: "Uram Jézus Krisztus! Két kegyelmet kérek mielőtt meghalok. Érezhessem azt a fájdalmat, amit Te szenvedtél, és érezhessem azt a szeretetet, amiért önként vállaltad értünk ezt a szenvedést."

Verna hegyén a remeteségben jelenése volt halála előtt két évvel. Almában megjelent neki egy szeráf, aki keresztre volt szegezve. Az álom értelmét nem tudta felfogni, a kezén, a lábán és az oldalán azonban szegecses és a lándzsa nyomai jelentek meg, amelyekből időről időre vér szivárgott. Ő az első stigmatizált, mind az öt sebhelyet megkapta. Természeti jelenség is kísérte a jelenést, hatalmas világosság, fényáradat töltötte be Verna hegyét. Szent Ferenc igyekezett a stigmáit titkolni. Alázatos volt ebben is, hogy ha valakinek megnyilatkozik az Isten, azt más ne a henegezésből vegye észre, hanem a közösségben lévő alázatos viselkedéséről. Ferenc, csak Leó testvérnek, legközelebbi munkatársának engedte meg, hogy megérintse a sebeket, amelyek kegyelmet sugároztak.

Mi a stigmák üzenete? A Krisztushoz való hasonlóság. Pál apostol mondta: „Élek én, de már nem én élek, hanem Krisztus él bennem.” (Gal 2,20) Nekünk a saját szenvedéseinket kell elviselni, mint a stigmákat. Legyek minél hasonlatosabb Krisztushoz, kerüljek egyre közelebb a szentté váláshoz.

Köszönjük Kornél Atya!

Bakosné Szecsei Ildikó

2020 július 3-án 5 óra 30-kor izgatottan és frissen ébredtem, hogy miután a gyerekeket elrendeztük, időben érkezünk Leányfalura. Miután mindenki elfoglalta a szobáját, szentmisére gyűltünk össze a kis kápolnában, amiben kértük a Jóisten kegyelmét és áldását erre a két napra, hogy lélekben megtisztulva, tudásban gazdagodva, a közösség megtartó erejével léphessünk a szentek útjára, vagy legalább néha keresztezzük azt. A nap folytatásában előadások és szilenciumok váltották egymást, amiket egy ebédszünet szakított meg, és a vacsora zárt.

Mindig rádöbbenek, hogy milyen más, ha nincs körülöttünk nyüzsgés és zaj, ez segítette az előadáson hallottakról való elmélkedést és a minőségi imát, amit a hétköznapiakban szinte lehetetlen megvalósítani.

Bár eddig is tudtam, hogy Kornél atya nagyszerű előadó, ami műveltségben, teológiai tudásban és szónoki képességben is megmutatkozik, de most mélyen megérintett az a felismerés, hogy mennyi mindent tanulhattam tőle az elmúlt 21 évben. Mindez azonban nem ért volna ilyen sokat, ha nem látom vasárnapról vasárnapra az Oltáriszentségben jelen lévő Krisztusba vetett hitét. Köszönöm, hogy példaképként állt előttem. Kívánom, hogy minden új helyén ilyen kincsként tudjon működni, azzal a tudattal, hogy imáink egész életében elkísérik majd, és hogy Szent Ferenc élete nyomán képes legyen mindenben áldást látni.

Az estét a Duna parti séta, majd kötetlen, jó hangulatú beszélgetés zárta az ebédlőben, ahol előkerültek a finom hazai sütemények, némi pálinka és bor kíséretében. A nap végén elmondhattam, fantasztikus élmény volt ott lenni, komoly témáról hallani, Kodály-dallamra énekelni és együtt beszélgetni.

Megérezve az Isten jelenlétét és a közösség szeretetének erejét, csak csatlakozni tudok a Tábor hegyén lévő tanítványokhoz: „Uram! Olyan jó nekünk itt lennünk!”

Rauscherné Horváth Gyöngy

Plébánosok Üllőn

Az alábbi táblázat az Üllőn szolgált plébánosok egyházközségünkben töltött idejét mutatja csökkenő sorrendben. Az 1727-es esztendőtol jegyzett adatok szerint a leghosszabb ideig szolgáló atya 42 évet, míg a legrövidebb csupán egy hónapot munkálkodott településünkön.

Én a magam huszonegy évével a hatodik helyezett vagyok, és bár szívesen maradtam volna itt halálom pillanatáig, mégis megköszönöm a Jóistennek, hogy legalább ennyi időt engedélyezett számomra ebben a nagyszerű közösségben.

Pap neve	Üllőn volt	Szolgálati ideje
Hegedűs Ignác (kerületi esperes)	1839-1881	42 év
Schimpl József (kanonok)	1801-1832	31 év
Dr. Léber Lipót	1968-1999	31 év
Kubinyi Endre (szentszéki tb. tanácsos)	1902-1930	28 év
Schúnyi Ádám	1728-1751	23 év
Kovács Kornél (plébániai kormányzó)	1999-2020	21 év
Modrovich György	1751-1770	19 év
Graeffel Elek	1884-1902	18 év
Alexy Rezső	1943-1960	17 év
Szabó Jenő	1930-1943	13 év
Béress József	1777-1786	9 év
Modrovich György (másodszor)	1786-1794	8 év
Szabó József	1794-1801	7 év
Fehérpataki Antal	1771-1777	5 év 4 hónap
Dr. Korompay (Klekner) Tibor (pápai kamarás, címzetes apát)	1963-1968	5 év
Szarvas Ferenc (olvasókanonok)	1832-1836	4 év
Vincze Károly	1837-1839	2 év
Hegedűs István	1881-1883	2 év
Szabó Ferenc	1961-1963	2 év
Perneky Ferenc	1727-1728	1 év
Kiss János	1960-1961	1 év
Rózsahegyi Gyula (Lippórózsahegyi) (kanonok, főesperes)	1883-1884	11 hónap
Eősz Ferenc (hatvani főesperes, címzetes kanonok)	1770-1771	6 hónap
Bunkóczy Ferenc	1771	6 hónap
Mocza Imre	1884	3 hónap
Rátskay Ferencz (esperes)	1832	pár hónap
Dr. Karaly Imre	1883	1 hónap

Az eukarisztiához érkezve

Templombúcsúink ünnepén öt Jézus útján járó, hitét megvalló katekumenünk részesülhetett az oltáriszentségben. Négyük számára ez egyben a protestáns hitből való áttérést, vagyis katolizálást is jelentett. Lelkipásztorként jól tudom, hogy a személyes és őszinte tanúságtételnek milyen nagy ereje van, ezért egyiküket arra kértem, ossza meg velünk, hogyan nyúlt Isten az életébe, és miként hívta el a hitre, először reformátusként, majd pedig szívében már katolikusként.

Megtérésem története

Marosán Róbert vagyok, kolozsvári születésű, reformátusként megkeresztelt családapám. Nincs tapasztalatom egy cikk írásában, főleg ilyen nagyon fontos témában, mint a tanúságtétel, és méltónak sem érzem magam rá, ezért kérek téged, Istenem és téged, olvasó, hogy bocsáss meg esetlenségemért.

Mikor még tinédzser voltam, kezdtem el megismerni az Istent a mamám által, majd a konfirmációs előkészítem során Monoron. Ez volt az a pont az életemben, amikor rá kellett jönnöm, hogy milyen hálás vagyok Istennek, hogy életet adott nekem, és a keresztség szentsége által nem is csak egy emberöltőnyit, hanem örök életet. Ez a felismerés és a Biblia hallgatása, a lelkészünk szenvedélyes buzdítása, Istentől származó szeretete meghatározó volt Istenhez való ragaszkodásom kialakulásában. Úgy vágytam arra, hogy magamhoz vehessem Jézus Krisztus testét a kenyér és vérét a bor által, hogy nem is nagyon tudtam másra gondolni. Majd elkövetkezett a konfirmációm, a bűneimnek megbánása és az Úr magamhoz vétele, melyre úgy vágytam. Ebben a pillanatban tudtam és éreztem, hogy az Istenem szeretetében vagyok, mert Ő értem halt meg a kereszten, hogy örök életem lehessen. Ez a szeretet, amire én még nem érzem képesnek magamat, bár Jézus bennem él azóta is.

A fiatalkorom és az életem úgy alakult, hogy elmaradoztam a közösségemből de a hitem el nem hagyott, mindig ott volt velem Krisztus, néha éppen csak, néha jól érezhetően. Ez nem az én érdemem, hanem Istené aki mindig hűséges! Ha az egóm növekedett akkor az énem egyre hangosabb, és Isten hangja egyre halkabb lett bennem. Teltek az évek és elkezdtem keresni a páromat, de ez valahogy nagyon nehezen ment, nem vagyok az önkifejezésben, az udvarlásban sem tehetséges, bár a mamám sokszor mondta, hogy ne aggódj Robi, akit Isten neked rendelt, megérkezik majd. Ez akkor kevés vigasz volt. Amikor a párom már nagyon hiányzott, felkiáltottam szívémből Istenemhez, nagy fájdalommal és bosszúsán és könnyölgve, hogy mutassa meg az utat a feleségemhez. Ő meghallgatott, habár Ő nem az a kapkodós típus, de hiszen Ő tudja igazán, hogy mikor és mire van szükségem, sajnos én nem (csak úgy hiszem).

Eljött életem egyik legcsodálatosabb napja, amikor megláthattam azt a lányt, akit Isten nekem teremtett, és szerelmes lettem. Ma már a feleségem, Marosánné Laza Edit, akivel Isten áldásával házasságot köthettem és családot alapíthattam. Ennek a gyümölcse két szép lánygyermekem: Nikolett és Elizabet. Isten csodálatos, és ha Ő ad, mindig túláradó kegyelemből, bőkezűen ad: a feleségem hívő katolikus, és neki, az ő makacs, kitartó istenszeretetének köszönhető, hogy újra elkezdtem Istenemhez vissza-, megtérni.

Nem volt könnyű dolga, mert makacs református férfiként nem szeghetem meg eskümet, nem válthatok egyházat (legalábbis azt gondoltam, hogy így van). Csakhogy a Katolikus Egyház az, amit Jézus Krisztus alapított az apostolokkal, itt kaptam ugyanattól az Istentől meghívást, itt valósult meg az isteni egység, és itt van jelen minden szentmisén Jézus, ezért nem hitet és egyházat váltok, hanem ehhez a teljességhez kívánok tartozni katolikusként.

Csatlakoztam családommal a Neokatekumen közösséghez kb. két éve, illetve az E.N.D. családok közösség tagjai is vagyunk. A Neokatekumen utat egy monori szentmise utáni hirdetésben hallottam meg, és én, aki nem nagyon akartam túl sok időt rászánni ilyen dolgokra, a feleségemre néztem, és azt mondtam, hogy menjünk mi is. De miért is? Mert éreztem, hogy Jézus Krisztus hív erre. Ezeket a közösségeket Isten vezeti, melyek a katolikus egyházon belül vannak. Rengeteget kapok Istentől ezen az úton, a kapcsolatom Istennel egészen személyes lett, mivel „a hit hallásból van”. Ezen az úton ismertem és ismerem meg Őt mind jobban, mert igaz, hogy Isten szava nem tér vissza munkavégezte nélkül.

Én itt fedezem fel magam a mai napig, milyen is vagyok, mert nagyon érdekes, hogy amint Isten tanít, aközben eszmélsz rá magadra is. Nekem nagyon sokat adott azzal, hogy képessé váltam magamat is és az eseményeket is külső szemlélőként látni, sokkal könnyebb az Ő igazságában látni a világot. Nagyon hálás vagyok az áldásáért és a békéért, hogy Ő itt van és mi benne élhetünk. Nem is tudtam, hogy milyen „szerencsés” vagyok, nem tudtam miért és hogyan kell hálásnak lennem, de ma és minden nap tudok örülni minden kis ajándéknak, rá tudok csodálkozni az élet minden szépségére, el tudok fogadni, ha nem szeretnek és azt is, ha nem fogadnak el mert Atyám mindent betöltő szeretete minden felül van. Megtanultam szeretni, bár mint minden ez sem tökéletes, de a Szentlélek dolgozik bennem, hogy ebben növekedjek. Istennek köszönhetően megtanultam megbocsátani, és érzem, ezt Jézus arra használja, hogy sebeimet gyógyítsa.

Fontos, hogy az úton vagyok, és mivel ez az út keskeny, könnyű róla letérni. De ha baj van, nincs más dolgom, mint felemelni a fejemet, a kereszten lévő Krisztusra tekintenem, és benne bízom. Nagy szükségem van a gyónásra, a szentáldozásra és a kegyelmére. Sajnos reformátusként nem tehetem meg, de várom a napot, hogy elsőáldozó lehessék és Isten szent Katolikus egyházához tartozhassak mindenestől.

Végül szeretnék megosztani három álmot melyet

Istentől kaptam mindannyiunk buzdítására és épülésére.

Egy lelkigyakorlaton voltam nagy tömegben és hallgattam a prédikációt. Szó esett számos tanulságos történetről, tanításokról. Valahogy mégis az az érzésem volt, hogy ezeket már értem és tudom is, nem ragadt meg. A prédikációt követően mindenki elkezdett a kijárat felé menni, én pedig néztem a hömpölygő, kissé zsi bongó tömeget, ahogy kimennek a teremből. Amint én is elindultam, egyszerre csak figyelmes lettem egy ajtóban álló alakra sötét ruhában, ami olyan volt mint egy csuklya, eltakarta teljesen. Amint közelebb értem ő csak állt és várt, én pedig éreztem, hogy hív. Úgy elkezdett vonzani, hogy nem tudtam mást tenni, mint lerogyni előtte, összeszorult a szívem, mert éreztem, hogy Krisztus állt ott. Elkezdtem zokogni, nem is éreztem ezt ezelőtt soha, de ő meg sem szólalt. Megfogtam a kezét, bár alig mertem megérinteni és szóltan -fejem lesütve- a szívemben kértem, hogy mondja, hogy Ő az, úgy vágytam rá. Felnéztem és azt hallottam, hogy "Igen, én vagyok". Éreztem, hogy így van, mert megtelt a szívem örömmel és hálával. Boldogan álltam fel és mentem tovább, hátranézve eltűnt egy pillanat alatt. Rendkívül megrendítő volt ez a találkozás, és nagyon hálás vagyok érte.

A családom csonka, mert édesapám az alkohol rabja lett, erőszakoskodott, és szétrombolta a családkat, ezért édesanyám sokat szenvedett, majd elvált tőle, elköltöztünk. Monoron kezdtünk új életet. Bennem harag volt, azért mert így viselkedett és elhagyott, hogy nem voltam neki fontos, úgy ahogy a testvérem sem, a kapcsolat megszakadt, nem keresett. Apa nélkül nem könnyű az élet, bár így alakult, hálás vagyok nagyapámnak, hogy ő töltötte be helyét és adta szeretetét. Szintén emberfeletti amit édesanyám tett értünk, Isten áldja meg érte. Bajban is voltam mert a megbocsátásom és a szeretetem sem lehetett teljes, míg a bocsánatommal a haragomat nem tudom elengedni melyet édesapám iránt hordoztam. Nem tudom, hogy hol él, egyáltalán él-e még.

Isten csodálatos mert a következő álommal ajándékozott meg:

Egy szobában vagyok anyukámmal, apukámmal, veszekednek valamin, és a jelenléte is teljesen felzaklat. Kavaro gtak az emlékek és az érzelmek bennem, de

felismertem a helyzetet, hogy ez nem jó így, azt, hogy változtatni szeretnék ezen, és ugyan nem az én érdemem, ha sikerül, mert saját erőből képtelen lettem volna rá, hogy megbocsássak neki minden eddigi bűnéért. Isten csodája volt az, hogy szívem összeszorult, elkezdtem felnőtt férfiként könnyezni, felé fordultam, kitértem a kezem és hívtam, hogy jöjjön, hadd öleljem meg. Odajött és megöleltem. Egy megsemmisüléssel ért fel ez bennem, de nem én semmisültem meg, hanem a haragom, s mint egy hatalmas szikla, ami már annyira összenyomott, hogy nem is éreztem a súlyát, legördült a lelkemről. Tudtam, hogy ez az édesapám részéről nem igaz és csupán színjáték, édesanyám sírva figyelmeztetett erre, mert ő is tudta, de nem érdekelt, mert tudtam hogy ez a bocsánat Istentől van az ő erejéből megszabadításomra és békémre.

A harmadik álmomban álltam a templomban egy fontos eseményen, talán a bér málásom vagy elsőáldozásom lehetett. Nem világos, hogy miért, de kaptam a paptól egy gyertyát, amit alaposan szemügyre vettem, és megdöbbenve vettem észre, hogy lángra gyulladt. Nem hittem a szememnek, meg is ijedtem, és gyorsan el is fűjtam. Ahogy a gyertya füstje lágyan szállt fel, úgy hasított a szívembe, hogy ez csak Isten csodája lehetett, az Ő tüze. Szív ből fakadt a kérésem, hogy ha valóban Ő volt gyújtsa meg újra, neki igazán nem nagy feladat. Ahogy néztem a füstölgő gyertyát, újra lángra lobbant, tudtam, hogy ezt a tüzet Isten lobbantotta. Reggel sietve meséltem feleségemnek, mindkettőnket örömmel töltött el. A nap folyamán gondoltam arra, hogy a Bibliában Isten gyújtja az áldozati tüzet. Ha jól értem, ezzel elfogadta szándékomat a katolikus egyházhoz való csatlakozásra és a megtérésemre.

Hiszem, hogy ezek az álmok nem csupán álmok voltak, hanem Isten üzenetei, hogy megerősödjek benne, hogy megmutassa magát ilyen módon is. Mind a három álmom a lelkemig hatolt, hozzám szólt. Ezt nem lehet elfelejteni, de nem is akarom, mert mennyei kincsként őrzöm ezeket az isteni találkozásokat.

Isten áldását és egyesítő erejét kérem az egyházra, szolgálóira, a papságra és minden keresztény családra. Amen.

Egy kis nevetető

A rabbi fia kikeresztelkedett, valaki szemrehányást tett neki:

- Hogy engedhette meg, hogy a fia keresztény legyen? Mit fog mondani a Mindenhatónak, ha számon kéri?

- Azt mondom majd: Uram, és az ön fia?!

Súlyos szárazság következtében nagy inség fenyeget. A plébános a misén azonnal böjtöt parancsol. Ugyanakkor a szomszéd falu papja nagy lakomát rendez.

- Hadd lássak odafent, hogy mi enni is szoktunk - magyarázza híveinek. - Ha folyton böjtölnénk, még azt hihetnék az égiek, hogy megvagyunk mi eledel nélkül is!

Az ifjú Weisz felkeresi a rabbit:

-Kérlek, adj tanácsot, elvegyem-e Blau Rezsint feleségül? Egy nagyon jóra való zsidó családból való.

- Akkor vedd el.

- De bandzsít.

- Akkor ne vedd el.

- De nagy hozományt kap.

- Akkor vedd el.

- De a lány sántít is.

- Akkor ne vedd el.

- De házat, boltot is örököl majd az apjától.

- Akkor vedd el.

- De van már egy gyereke is.

- Akkor ne vedd el.

-Mondd meg végre, rabbi, mégis mi lenne a legjobb?

- A legjobb az lenne, ha kikeresztelkednél - fakad ki a rabbi -, mert akkor a plébános urat örjitenéd meg a kérdéseiddel, és nem engem!

Jegyesoktatáson megkérdi a vőlegény a plébánost, hogy miért kell a házasságkötés előtti napon böjtölni.

Mire az atya: -Tudod, fiam, a házassághoz gyomor kell!

Ausztria bekebelezése után Hitler hivatja a bécsi főrabbit, és megkérdezi tőle:

- Milyen hadvezérnek tart engem?

- Mit mondjak? Egy Napóleon!

- áradozik a vallási vezető.

- És milyen szónok vagyok?

- Egy Démoszthenész!

- És milyen színész?

- Erre egyelőre nem tudok válaszolni - simogatja szakállát a rabbi. - Mindenesetre szeretném önt mielőbb több darabban látni!

Trianon katolikus szemmel

2020 a nemzeti összetartozás éve, egyben a trianoni békediktátum centenáriuma. Ezekben a hetekben sokan és sokféle emlékeznek a szegyeteljes eseményre. Többen a 100 esztendővel ezelőtti nap eseményeit idézik fel, mások Wass Albertet idézik, aki így írt: „Trianon árnyékában élve feledjünk el minden személyi sérelmet, pártoskodást és nyújtunk testvérkezet mindenkinek, aki szívében és szándékában magyar még”. Van, aki a Trianoni tragédiához vezető okokat elemzi, sokan hivatkoznak Adyra,

Szekfű Gyulára vagy Kós Károlyra, akik a magyar politikai elit történelmi hibáit róják fel. Vannak, akik társadalmi okokkal magyarázzák a tragédiát, s Márton Áront idézik. A szent emlékeztető erdélyi püspök említette egy beszédében, hogy nem a román katonák foglalták el Erdélyt, hanem a magyar anyák veszítették el, mert kevesebb gyermeket szültek, mint a román anyák. Most mégis egy másik, s talán nem olyan gyakran hangoztatott nézőpontból szeretnék Trianonról írni. Egy korábbi írásomban már idéztem Erdő Péter bíborost, aki a következőképpen nyilatkozott: „Minden nemzet, minden nép, a gondviselő Isten szeretetétől kísérve alakult ki a történelem folyamán, így nyerte el sajátos arculatát. Ezért van mindegyiküknek pótolhatatlan méltósága, zsenialitása, az élet gondjainak megoldásában senki mással össze nem téveszthető ötletessége és elszántsága, mindegyiküknek Isten akarta hivatása.” Lehet, hogy Trianon mégsem ellentétes a magyarság Isten akarta hivatásától?

Hogy ezt megértsük, érdemes összevetni a kétféle istenképet. Leegyszerűsítve, az egyiket nevezhetjük ószövetségi Isten-képnek, míg a másikat újszövetségi. A 19. század végéig az előbbi volt a meghatározó Magyarországon, amikor a népek, nemzetek és Isten viszonyát próbálták az emberek elképzelni. E tökéletlen istenkép középpontjában a haragra gerjedő, dörgő villámokat szóró, büntető Isten áll. A római katolikus vallású II. Rákóczi Ferenc 1703-ban nyomtatásban is megjelent imádsága is úgy kezdődik, hogy: „Uramisten, igazságnak kútfeje, és kegyelmességnak kimeríthetetlen forrása! Ki a te parancsolataidnak ösvényétől eltévelyedett népedet szolgálatnak igájával meg szoktad büntetni...” A kálvinista Kölcsey Ferenc, a Himnusz negyedik versszakában így ír: „Hajh, de bűneink miatt, Gyúlt harag kebledben, S elsújtád villamidot, Dörgő fellegetben...” De Madách Az ember tragédiáját is ez az istenkép határozta meg. Mindezek mögött, többek között, a Teremtés könyvének 11. fejezetét, a bábeli torony történetét sejtethetjük, amelyből sokan, a földi világban, az emberiség körében létező nyelvi (és nemzeti) sokszínűséget Isten büntetéséből vezették le.

Ezzel szemben, az újszövetségi alapon álló értelmezésben, a nemzetek, népek és nyelvek sokszínűsége mögött Isten szeretetét tapasztalhatjuk meg. S éppen Pünkösd, a Szentlélek eljövetele mutatta meg, hogy Isten szeretetének és Krisztus tanításainak befogadása előtt nincsenek nyelvi korlátok. Az újszövetségi nézőpontból a magyarság nemzeti tragédiáit már Krisztus kereszthalálához köthették az emberek. Az idős, száműzetésben élő Kossuth Lajos írta: „Az ősök keresztet iktattak államcímébe a vérrel szerzett magyar hazának, mely ma is ország, de nem állam. Arad pedig a magyar Golgota.” Trianonban pedig már az egész nemzet a magyar Golgotát látta. A „Népek Krisztusa Magyarország” és „Hiszünk Magyarország feltámadásában” témájú képi ábrázolások egyértelműsítik a párhuzamot. Hogyan is emlékezett az akkor iskolás Padányi Viktor 1920. június 4-ére?

„Tíz órakor növénytan óra kezdődött és Kovách Demjén tanár úr magas, szikár alakja pontosan jelent meg az ajtóban, mint mindig. Felment a katedrára, beírta az osztálykönyvet, de nem kezdte el a feleltetést, mint szokta, hanem lehajtott fővel meredt maga elé egy hosszú percre... és akkor megkondultak a harangok. Kovách Demjén tanár úr felállt, odament a térképtartóhoz, kivette a térképet, melynek felső sarkában még ez a név állt: „A Magyar Szent Korona Országainak Politikai Térképe”, és

felakasztotta a térképállványra s mindezt egyetlen szó nélkül. Aztán megállt előtte kissé oldalt, hogy ne takarja el előlünk, és nézte, olyan arccal és olyan leírhatatlan lágy kifejezéssel, amilyent mi még soha nem láttunk száraz és örökké szigorú arcán. Mi halálos csendben néztük a térképet és az előtte álló, szürkülő hajú ciszterci papot, amint feje egyre lejjebb esett a mellére és a kívülről behallatszó harangzúgás által még inkább kimélyített csendben inkább magának, mint nekünk, ennyit mondott: „Consummatum est”. Ötvennégyen voltunk, ötvennégy tizenéves magyar fiú. A Golgota utolsó szavai után nem bírtuk tovább. Leborultunk a padokra és elkezdtünk sírni. Odakint kongtak a harangok. Nagymagyarország keresztülfeszítésének a napja volt, 1920. június 4. Péntek...”

Tudjuk, hogy Krisztus kereszthalála nem volt hiábavaló. De mi lehet a trianoni áldozat értelme a magyarságra kivetítve, ha elfogadjuk, hogy a nemzetek, így a történelmük is az isteni akarat beteljesülései? Ez azért alapkérdés, mert szinte az összes megközelítés a fájdalomból, a veszteségből, a nemzethalál víziójából indul ki Trianon kapcsán. Ez természetes, a fájdalom, pláne az első években, évtizedekben sokkal kézzelfoghatóbb volt annál, hogy ezt a kérdést, érzelemmentesen fel lehetett volna tenni. Krisztus kereszthalálakor is ez az érzés lehetett a tanítványokon, még nem látták világosan, mi értelme volt az áldozatnak. Nagyon kevesen értették Krisztus példabeszédeit is. Milyen világról beszél, ami szinte fordítottja az ismert földi világnak? A magyarság 1918 és 1920 között Krisztus kereszttűjét járhatta, pontban 100 esztendővel ezelőtt pedig keresztre feszítették, osztozott Krisztus kereszthalálában. Magára vette tehát a világ a háborúban akkor győztes és vesztes államainak, politikusainak bűneit. Melyik nemzet mondhatja el ezt magáról, hogy ilyen közel került szenvedéseiben Krisztushoz? Európában a demokrácia, a jogállamiság és a kereszténység elválaszthatatlan egymástól. Amikor a Nyugat, mint manapság, épp a Golgotát akarja ebből kitörölni és a kereszténydemokrácia helyett a liberális demokrácia mindenek föléltetését propagálja, eltávolodik Krisztustól. Egy stabil, háromlábú szék egyik lábát kitöri, ami szükségszerű bukáshoz vezet.

Nem lehet, hogy Trianon értelme épp az, amit a miniszterelnök 2018-ban mondott Tusványoson: „Harminc éve még azt gondoltuk, hogy Európa a jövőnk, most azt gondoljuk, mi vagyunk Európa jövője”. Lehet, hogy az EU-ban a mi Istentől kapott küldetésünk visszahozni a Golgotát? Idézzük fel most Krisztust, aki így szólt Máté evangéliuma szerint: „Boldogok, akik üldözést szenvednek az igazságért, mert övék a mennyek országa.” (Máté 3,10-12). Trianon a felszínen nézve a magyar nemzet talán legnagyobb tragédiája volt. Ha viszont Krisztusban és a Mennyei Atyában erős hittel tekintünk a száz évvel ezelőtti eseményre, akkor valljuk, hogy a nemzet megtisztulása és megújulása, az európai kereszténység védelme, így Európa megmaradása is Trianon következménye.

Bali János

Az eltelt 21 év néhány jellegzetes eseménye képekben

A hittanos gyerekekkel jókat játszottunk a templomkertben

Biciklitúránk mindig nagy sikert arattak a gyerekek körében

Egyházközségi kirándulásainkon hazánk sok értékes látnivalóját megtekintettük

Az eukarisztia szeretetét elsőáldozóink lelkébe is próbáltuk elültetni

Bográcsolós összejöveteleinken nemcsak finomakat ettünk,

hanem jól is éreztük magunkat egymás társaságában

Karitászbáljaink bevételét általában a legszegényebbek megsegítésére fordítottuk

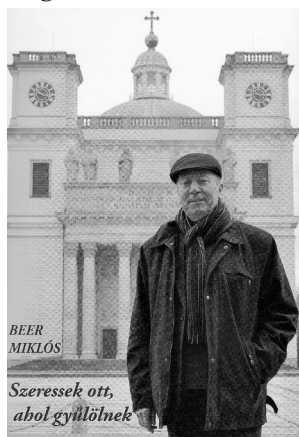
Az Oltáriszentségben jelenlévő Krisztust nemcsak a körmeneteken, hanem életünkben is törekedtünk a középpontba állítani

Elavult hittantermünk helyén egy modern közösségi ház épül

Beer Miklós: Szeressetek ott, ahol gyűlölnek

Tovább folytatjuk a püspök atya gondolatébresztő interjúkötetéből származó sorozatunkat, mellyel szeretnénk még szélesebb körben megismertetni a gondolatait.

II. rész – AZ EGYHÁZUNK (Folytatás)

Cölibátus

„Ha nincs is semmi baj az igeliturgiával, a hívek egyelőre még jobban felnéznek egy papra, mint egy akolitusra. Mondván, egy pap mégiscsak odateszi az egész életét.

Ehhez óhatatlanul hozzájárul a nőtlenség életformája. Nagyon nehezen tudják elfogadni az emberek, hogy egy házas ember is lehet szent a szó papi értelmében.

Azt gondolom, ha a nők embereket is pappá szentelhetnénk, az önmagában még nem oldaná meg a paphiány súlyos, nemzetközi kérdését. Látjuk, hogy a protestánsoknál is sok gond van. Mindenesetre katolikus egyházunknak is el kellene jutnia ahhoz a bátor lépéshez, hogy ne csináljunk tabutémát a kérdésből, merjünk őszintén beszélni róla. És merjünk imádkozni, hogy az Úristen megmutassa, mit vár tőlünk.

Történelmi távlatban le kell szögezni, hogy Jézus egyértelmű tanácsot adott a nőtlenségre, a közösségi életre – vagyis a vagyontalanságra -, valamint az engedelmisségre. Ezt a hármast a szerzetesi hagyomány valósította meg. Gondoljunk csak az első egyiptomi remetékre, a bencésekre, a ferencesekre, a jezsuitákra, a piaristákra vagy a női szerzetesekre. Valamennyien közösségi életre vállalkoztak, kolostorba, zárdába költöztek, nem házasodtak, együtt gondoskodtak a megélhetésükről, együtt imádkoztak, a választott előljáró útmutatását valamennyien elfogadták. Meggyőződésem szerint az egyház jó szándékkal, de túlzó erőszakossággal akarta ezt a szerzetesi életformát átvinni a világi, papi életre, illetve az egyházközségek életére. Ebből adódik, hogy csak olyan embereket engedünk még ma is a lelkipásztori szolgálatra, a közösségvezetés feladatára és hangsúlyosan a liturgia vezetésére, akik vállalják a szerzetesi fogadalmat, de már a szerzetesi keretek nélkül. Én ide vezetek vissza nagyon sok problémát. Világi papjaink közül többen elkényelmesedtek, „agglegénnyé” váltak, méltatlanná a fogadalmukhoz, sok sebet, fájdalmat okoztak a közösségeknek.

Megengedné tehát a házasságot a papok számára?

Abba az irányba mozdulnék, hogy ne kösse az egyház minden esetben a nőtlen életformához a liturgiavezetést, a lelkipásztori szolgálatot. Hagyjuk, hogy ez a Jóisten személyre szóló ajándéka legyen. Paptársaimra is gondolva mondom, megkínlódtunk érte mindannyian. De amikor eljutottunk ahhoz a ponthoz, hogy felajánlottuk a nőtlenséget, és vállaltuk az Úristen iránti szeretetből, a közösségért, az egyházért, az lendületet adott, tűzbe hozott. Jézust szoktam idézni a tanítványaimnak: ti, akik mindent elhagytok, és követtetek engem, százannyit kaptok. Említettem már, hogy saját gyerekeim helyett mennyi fiattal foglalkozhattam, és ez mekkora örömet okozott. Hagyjuk tehát a Jóistenre, kinek adja meg a nőtlenség karizmáját, de ne ez legyen szinte az egyetlen feltétele annak, hogy valaki odaállhasson az oltárhoz.

Van két diakónusom, mindketten házas emberek, és mindketten elmondták: igazából nem diakónusok, hanem papok akarnak lenni. És erről levelet is írtak Rómába. A választ viszont már én kaptam, amelyben az állt: úgy látszik, Magyarországon nem elég kimerítő a teológiai oktatás, azt ugyanis illene tudni, hogy papok csak nőtlen férfiak lehetnek. Kicsit pofonnak éreztem ezt az egészet, az volt az érzésem, mintha a válaszadó nem értette volna meg a problémát.

Ez még Ferenc pápa előtt történt?

Nem, már az ő ideje alatt. De nyilvánvaló, hogy el sem jutott hozzá a felvetés, valamelyik „előszűrő” munkatársa válaszolt. Ő aligha fogalmazott volna így.

Bízik a változásban?

Ez egy érlelődési folyamat. Szerintem a papság létszámának csökkenése az Úristen szelíd figyelmeztetése, hogy rádöbbenjünk: a keresztség az igazán nagy érték. Ahogy Pál apostol írta: a szolgálatok különfélék, de mindannyian Krisztus titokzatos testét alkotjuk. A hitben való elköteleződést kell tehát felértékelnünk, ami mindenkinek a karizmája. Rá kell döbbernünk, hogy a nőtlenségnél sokkal fontosabb a felnőtt, érett hit. A lelkes elköteleződés és a rátermettség a közösségvezetésre.

Tegyük helyükre a dolgokat! Fontos megtartanunk a szerzetesi intézményt, ahogy a cölibátust is, de ez utóbbit értéként, szabadon választott módon lenne jó, és nem kényszerpályán. Itt vannak velünk a görög katolikus papok, akikkel egy teológiát tanulunk, és akik házasodhatnak. Ugyan másképp miséznek, mint mi, de az ő miséjük is érvényes a számunkra, ahogy a gyóntatásuk is. Makaesságot látok a mi oldalunkon. Nagyon halkan teszem hozzá, hogy vannak, akik gyerekes félelemből szokták kérdezni: mi lesz, ha már ezt a katolikus hagyományunkat is feladjuk? Mi is olyanok leszünk, mint a protestánsok? Mindig azzal válaszolok ilyenkor: tényleg ez a legfontosabb katolikus hagyományunk? Hát nem sokkal nagyobb érték a szép közösségi élet, a testvéri szeretet, a kreatív segítségnyújtás, családjaink közössége, a nevelés?

Akik többit néznek ki egy cölibátusban élő papból, azokat egyszerűen így nevelték. A jövőt nézve nagyon sok múlik azon – látjuk ezt a görög katolikusoknál, a protestánsoknál is -, hogy milyen lesz majd az a feleség, aki ezt ugyancsak hivatásként vállalja. Mert ha a Szentírás szava szerint áll a férje mögött, neveli a gyerekeket, segít a katekézisben, nem hiszem, hogy lenne mitől tartanunk.

A paphiány az egyházi iskolák esetében is tetten érhető.

Azt gondolom, hogy egy egyházi fenntartású iskola esetében ne azon legyen a hangsúly, hogy hány paptanár van, és hány civil. Pláne ne a presztízsen. A lényeg sokkal inkább az, hogy ezek a tanárok – papok vagy civilek – tényleg nevelni akarjanak. Mert ne felejtjük el, minden tanító rend így indult. A ferencesek, a szaléziak és a piaristák is. A szegény gyerekek nevelésére kötelezték el magukat, ami aztán átfordult az elitképzésbe. Vissza kell térni a gyökerekhez. Eppen ma beszéltem indiai pap barátommal, Sebastian atyával. Ő mondta, hogy kívülről, Indiából nézve a mi európai egyházunkat olyan zavaró, amikor azt mondjuk, oktatjuk a hitet. Nem pedig felkínáljuk a hívő életet.” (folytatjuk)

szerkesztette: Jánosi Erika

Kornél atya válaszol

1. Egyik rokonunk haragot tart, és ezért szóba sem áll velünk, közeledésünket nem fogadja, pedig mi már mindent megtettünk a jó cél érdekében, kerestük személyesen, telefonon, írtunk neki, imádkoztunk érte, de semmi sem használt. Mit tehetünk még, ha tényleg mindent megpróbáltunk, és nincs eredmény?

Biztos, hogy mindent megpróbáltak? Biztos, hogy minden kegyelmi eszközt igénybe vettek? Nekem úgy tűnik, hogy nem, ezért ajánlok egy igen hatékony segítséget, amelyet én is igyekszem gyakorolni, olykor meglepő eredménnyel.

Ez a közbenjáró ima egyik sajátos formáját jelenti, amikor - szó szerint - megkérem őrangyalomat, hogy vegye fel a kapcsolatot az illető őrangyalával, aki gyakoroljon rá olyan hatást a szeretet erejével, amelyre emberi erő már nem képes.

Hogy érthetőbb legyek, elmesélek egy néhány éve történt esetet. Egy cigány családban temetés volt, majd ahogyan szoktuk, valamelyik azt követő napon sor került a misére. Csakhogy ekkor már a Karácsony előtti időszak liturgikus szabályai szerint adventi misét kellett végezni, lila színben, márpedig ők - mint később kiderült - arra számítottak, hogy gyászmise lesz, feketében.

Igaz, én előre elmondtam nekik az ügyintézés során, hogy milyen szertartás lesz, de valószínűleg félreértették szavaimat.

Tehát megjelennek a liturgián, és látom, hogy 5-10 perc után elkezdnek maguk közt szövegelni, majd hangos méltatlankodás közepett feláll az egész csapat, és kimennek a templomból.

Természetesen még aznap megpróbáltam telefonon felhívni őket, hogy tisztázzuk a problémát. Elmondták, hogy vérig vannak sértve, mert nem gyászánekek szóltak és nem fekete miseruhában voltam. Erre én megmagyaráztam az okát, de ez sem használt, kijelentették, hogy soha többé nem teszik be lábukat a templomba (hozzáteszem addig sem koptatták a küszöböt), sőt még a püspökhöz is elmennek panaszt tenni.

Nyilván békét szerettem volna, ezért felajánlottam, hogy aláíratot gyakorolva elmegyek hozzájuk bocsánatot kérni, és tartok csak nekik, alkalmas időpontban egy másik misét. Ezt is dühösen és indulatos szavakkal visszautasították.

Mivel láttam, hogy az emberi jó szándék elégtelennek bizonyul, az említett közbenjáró imához folyamodtam, megkértem őrangyalomat, hogy ő intézze el az ügyet a romák őrangyalával.

S láss csodát, két nap elmúltával minden megoldódott, méghozzá várakozáson felül. Beállított a család a plébániára ezekkel a szavakkal: "Elfogadjuk a bocsánatkérést, sőt mi is bocsánatot kérünk, mert, tudja, mi csak buta cigányok vagyunk. Ne haragudjon, hogy így viselkedtünk! Beszéljük meg a mise új időpontját!" - és még pénzt is nyújtottak, noha azt nem akartam elfogadni.

Nagy kő esett le a szívemről, és őszinte hálával

köszöntem meg őrangyalomnak hathatós beavatkozását.

S mivel ez a "módszer" már többször bevált, javaslom, alkalmazzák önök is.

2. A híradásokból sokszor hallani, hogy a világ számtalan pontján keresztényüldözés zajlik. Lát-e esélyt arra, hogy ez Európában is megjelenjen, és félnünk kelljen hitünk miatt?

Sajnos igaz, hogy brutális és egyre növekvő az egyház üldözése szerte a világban. Mivel nincs mindenki tisztában ezzel, néhány megdöbbentő adat álljon itt.

A legfrissebb jelentésekből kiderül, hogy a 2019-es év volt a legnehezebb Krisztus követői számára, ugyanis több mint 260 millió hívőt érintett az üldözés, azaz minden 8. keresztényt. Drasztikusan megnőtt az egyházak ellen elkövetett erőszak mértéke, tavaly 9488 támadás történt a keresztény istentiszteleti helyek és vallási intézmények ellen, szemben a 2018-ban történt 1847 esettel. 2019-ben világszerte 3711 embert bebörtönöztek, 2983 keresztényt pedig meggyilkoltak a vallásuk miatt.

S mielőtt erre azt mondanánk, hogy ezek tőlünk jó messzire, Afrikában és Ázsiában történtek, többnyire ellenséges iszlám és hindu környezetben, ideje rádőbennünk, Európát sem sok választja el ettől. Igaz, földrészünkön még nincs vértanúságot követelő, szervezett üldözés, de az egyházellenes, hitét és erkölcsét veszített liberális politika elképesztő hatékonysággal rakja le ennek alapjait.

Bécsben található az Európai Keresztényellenességet Figyelő Központ (Observatory on Intolerance and Discrimination Against Christians in Europe), amely folyamatosan gyűjti és közzéteszi ezeket az incidenseket, amelyekből egyre több van, csak 2018-ban 325 esetet jegyzett. Nézzünk egy párat az elmúlt évek gyalázatos terméséből:

Nemrég a brüsszeli városházán úgy döntöttek, nem állítanak többé karácsonyfát, másutt pedig betiltották a betlehemezést a világnézeti semlegességre hivatkozva. Eközben Németországban keresztény énekeskönyveket égettek, Franciaországban pedig az Államtanács 2017. okt. 25-i döntésében úgy határozott, hogy a bretagne-i kisváros, Ploërmel főterén álló II. János Pált ábrázoló pápaszobor tetején álló keresztet el kell távolítani, mert az ellentétes a francia köztársaság világi jellegét előíró alkotmánnyal.

Az persze senkit sem zavar a francia törvényhozásban, hogy országukban 2018-ban 1063 alkalommal estek áldozatul keresztény helyek (templomok, temetők) a vallásellenes vandalizmusnak.

A Rennes-i múzeum igazgatója - ugyancsak Franciaországban - megtagadta a katolikus iskolák diákjaitól a belépést, mondván, az csak az állami iskolák diákjainak jár.

Párizsban már nem engedélyezik a 2003 óta szokásos "Biblia Maraton"-t, az evangéliumi protestánsok Szentírás-osztogató akcióját, de például

megfelfvonulások tarthatók, és a hasonló devianciák reklámjai mindig zöld utat kapnak.

Berlinben az önkormányzat megtiltotta egy zsebbibliákat osztogató szervezetnek, hogy oktatási intézményben Szentírást ajándékozzon, miközben a német iskolákban az 5–10. osztályos tanulók számára készült "Szexuális sokszínűség" című munkafüzet kifejezetten propagálja a homoszexuális és leszbikus életformákat. Ezt szabad, sőt kell terjeszteni, a Bibliát már nem.

Spanyolországban legalább hat pap ellen indult nyomozás, amiért prédikációikban kritizálták a gender-ideológiát, vagyis az előbb említett homokos és leszbikus magatartást helyesnek és támogatandónak ítéendő agyszülemény.

Írorszában hat hónapi börtön jár annak az önkormányzati alkalmazottnak, aki pl. katolikus meggyőződésére tekintettel elutasítja, hogy közreműködjön egy azonos nemű pár polgári élettársi szertartásán.

Dániában az evangélikus államegyházat kötelezte a törvényhozás az azonos nemű párok összeadására.

2019 szeptemberében pedig arról is szóltak a hírek, hogy a norvég hatóságok elvették egy amerikai keresztény pár három gyermekét, akiket csak évente háromszor látogathatnak meg. Nem ez volt az első eset, hogy a norvég Gyermekjóléti Hatóság azért vett egy szülőktől gyermekeket, mert azok keresztény módon nevelték őket. Először 2015-ben került be a nemzetközi hírekbe a gyakorlat, amikor a Bodnariu családtól elvették öt gyermekét. Sőt, ez kifejezetten gyakorlat a norvégoknál, ráadásul az Európai Emberi Jogi Bíróság rendszerint elutasítja a családok fellebbezéseit, bár e jelentés készítésekor már pár esetet befogadott a testület.

A belga kulturális minisztérium meg akarta tiltani a vallási események közvetítését 2018 augusztusában, miután egy miseközvetítésen fel merészeltek olvasni a Bibliából.

2012-ben a brüsszeli városháza úgy döntött, hogy a hagyományos karácsonyfa helyett fényjátékot adó interaktív „télfát” állítanak a főtéren, mert a keresztény jelkép sérti a betelepült muszlimok érzékenységét.

Ugyanebben az évben a londoni kormány úgy érvelt egy bírósági per során, hogy nem viselhetnek nyilvánosan (pl. nyaklánc) keresztet munkahelyükön a

brit keresztények.

Nem folytatom, remélem, ennyi is elég annak belátásához, hogy Nyugat-Európa liberális irányvonala tudatos harcot folytat a kereszténység ellen, és nem nehéz kitalálni, hová fog ez torkolni egy-két évtizeden belül, főleg, ha a migráció során még néhány millió keresztényellenes iszlám hitűt kapunk a nyakunkba.

Tehát várható egy durva és akár véres keresztényüldözés földrésünkön, legalábbis ha nem történik erőteljes fordulat.

Ezen azonban nem kell meglepődni, mert Jézus nem ígért könnyű és élvezetes diadalmenetet követőinek, hanem egyenesen azt mondta, hogy "kezet emelnek rátok, és üldözni fognak benneteket. Kiszolgáltatnak a zsinagógáknak és börtönbe vetnek, királyok és helytartók elé hurcolnak a nevemért, azért, hogy tanúságot tegyetek. (...) Nevemért mindenki gyűlölni fog benneteket. De nem vesz el egy hajsza sem fejeteokről. Kitartástokkal megmentitek lelketeket" (Lk 21,12-19).

Vagyis félnünk nem kell, csak hűségesen kitartanunk az Isten és a szent hit mellett, mert még ha korlátozzák is szabadságunkat vagy életünkre törnek, a legnagyobb kincset, az örök életet sosem vehetik el.

Ráadásul Isten még ezt is jóra tudja fordítani, mert a vészidőszakokban, amikor csak a leghűségesebbek és legelkötelezettebbek maradnak meg, mindig megtisztul és vonzóvá válik az egyház.

xxxxxxx

Mivel elhelyezésem miatt újságunk "Kornél atya válaszol" rovatja megszűnik vagy megváltozik, ezúton köszönöm mindenki bizalmát, amellyel problémáját, kérdésének megoldását rám (is) bízta, ha tudtam használni válaszaimmel, annak örülök, ha nem voltam képes alkalmas feleletet adni, fogyatékoságomért bocsánatot kérek.

Mindenesetre remélem, hogy a hívek - esetleg más formában - továbbra is választ kapnak anyaszentegyházunkban kérdéseikre.

Kovács Kornél

A korintusi levél Szeretethimnuszát olvashatjuk úgy, hogy az agapé, a "szeretet" szó helyébe illesztjük Jézus nevét. Tökéletesen odaillik: Jézus volt türelmes, jóságos, sosem volt fennhéjázó, nem kereste a magáét, mindent elviselt, mindent megbocsátott. - Járjunk Jézus nyomában, mert ő meggy előttünk az úton, és hátulról űz, hajt, buzdít bennünket a Szentlélek!

Jézus jobban szeretett minket, mint saját magát. Mert hogyha nem szeretett volna minket önmagánál jobban, nem fogadta volna el a halált, hogy mi éljünk. ez az új mércé. És ez nem tanács, hanem parancs. Nagy parancs, és mi mindig elmaradunk mögötte. Ki mondhatná magáról, hogy úgy szeret, mint Jézus? Olyan egyetemesen, olyan jóságosan, olyan aktívan, olyan szívből? Egyikünk sem.

Próbálgatunk a nyomában botladozni, de mindig elmaradunk. Persze nem esünk kétségbe, mert tudjuk, hogy jó mesterünk van, és minket, szegény botladozó tanítványait, minden bajunk ellenére szeret. Nüsszai Szent Gergely mondta szépen: "A keresztény tökéletesség abban áll, hogy törekszünk rá."

Nemeshegyi Péter SJ

Laudate Dominum
Az Üllői Katolikus Egyházközség
negyedévenként megjelenő lapja,
XVIII. évfolyam 1-2. szám

Felelős kiadó:
Kovács Kornél plébános
Szerkesztették:
Bayer Erika, Mezei Zsófia és
Fazekas-Szűcs Péter
Munkatársak: Hajba Imréné,
Jánosi Erika, Bali János

Szerkesztőség elérhetősége: 2225
Üllő, Templom tér 4.; Tel.: 29/263-005,
laudatedominum@freemail.hu,

nyomdai kivitelezés: Pátria
Nyomda Zrt.